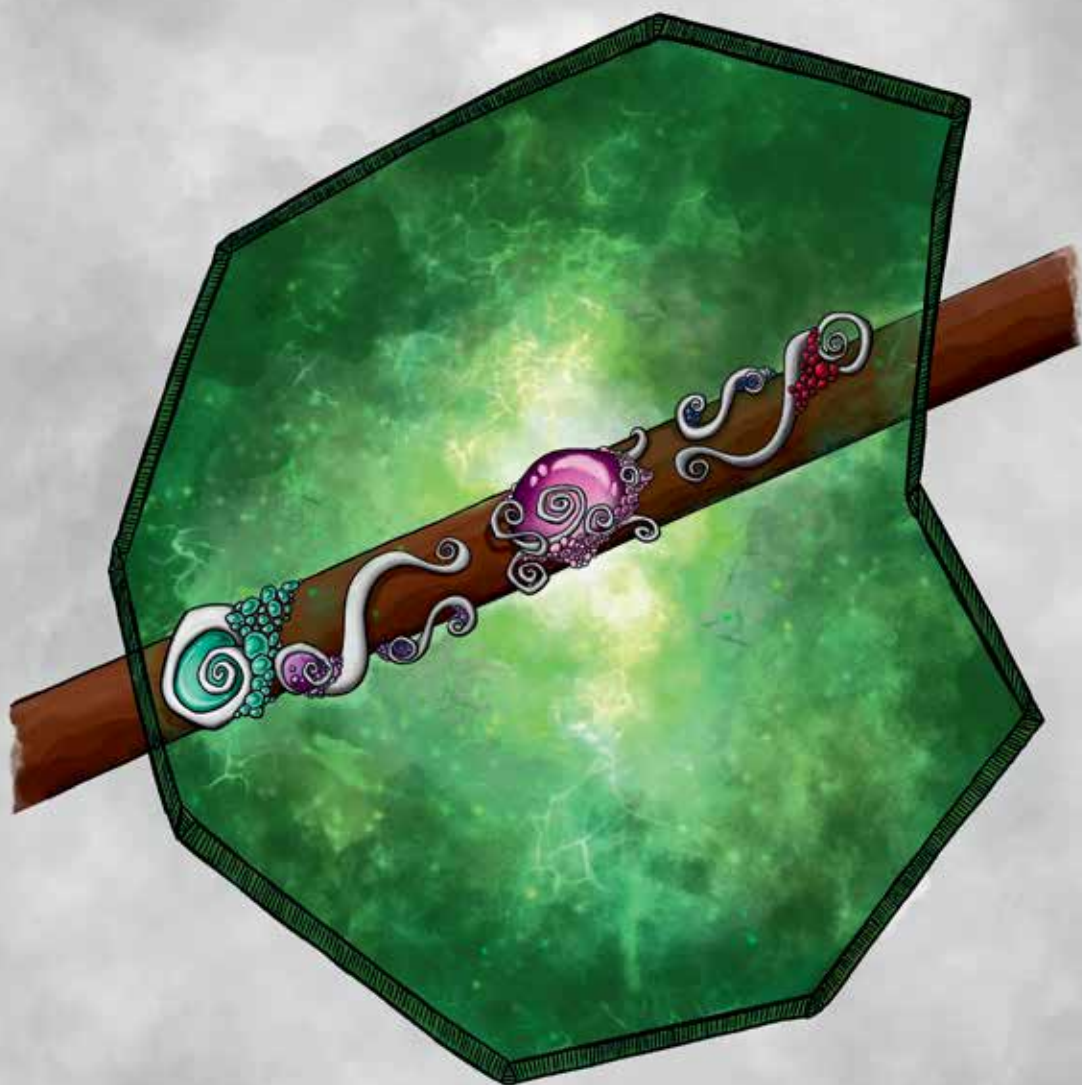

ÞDINS SLØR

JULIE MIDTGAARD
ILLUSTRERET AF KAREN MOLIN

Julie Midtgaard
Illustreret af Karen Molin

ØDINS SLØR

Odense Biblioteker og Borgerservice

ODINS SLØR

Skrevet af Julie Midtgaard

Illustreret af Karen Molin

Copyright 2021 Odense Biblioteker og Borgerservice

Opsat af Pernille Nielsen

Trykt hos Clausen Grafisk

Første udgave

Trykt i Danmark 2021

Udgivet af Odense Biblioteker og Borgerservice

ISBN 978-87-988160-2-7

Odins slør er skrevet til Magiske Dage Odense.

Magiske Dage Odense er arrangeret af
Odense Biblioteker og Borgerservice med støtte
fra Odense Kommune og City Odense.

Forord

Mange beskriver fantasygenren som en virkelighedsflugt. Verden kan være hård, og fantasy tilbyder en pause fra alting. Det er i sig selv smukt. Men fantasy er mere end det.

Ligesom fantasi er svær at se med det blotte øje, kan de allervigtigste emner i fantasy-litteraturen ikke altid ses ved første øjekast. Drager, tryllestave og magiske formularer kamuflerer, at den mest af alt handler om det menneskelige. Genrens overdrev og spænding fastholder os, alt imens de underliggende pointer griber os.

Fantasien og litteraturen er virkelighedens legeplads og slagmark. De giver os mulighed for at møde venskab, kærlighed, sorg, uretfærdighed og krig. De forbereder os på den virkelige verden. Får os til at stille spørgsmål ved den:

Hvad, hvis alt var anderledes?

Hvordan ville jeg selv handle?

Hvordan minder det her om min egen verden?

Vi genoplever verden gennem andre øjne; en anden linse.

Det kan være smukt og grimt. Underholdning og alvor. Leg og læring.

En fordybelse i verden og vores eget hjerte – via andre verdener og andres hjerter.

Fantasy lader os afprøve, udfordre og søge. Gør os klogere, styrker vores empati og sænker vores stress niveau.

Så se dig omkring i løbet af Magiske Dage Odense. Se de glade festivaldeltagere vimle i gaderne, udklædte eller ej. Med smil på læberne, glimt i øjnene og spænding pulserende i kroppen. Mærk det. Lad det smitte. For lige her fejrer vi den magi, som fantasi og fantasy er, som altid gemmer sig lige bag virkelighedens slør.

Her ser vi den.

Her slipper vi den fri.

Julie Midtgaard 2021

Av! Hjalte lænede panden mod bibliotekets kølige væg. Det føltes som om, hans hjerne var gået løs og bankede mod kraniet.

Hans lillesøster Frida trådte frem mellem tegneseriereolerne. "Dér er du! Hvorfor skred du b..." Hun fik en rynke mellem brynene. "Hovedpine igen?"

"Det er den her skodby," mumlede Hjalte og så ud gennem vinduet. Selv den grå efterårshimmel virkede mere dystre end derhjemme. I ugerne siden de var flyttet til Odense, havde solen ikke kigget frem i mere end ti minutter, og luften føltes tyk og tung, selv indenfor.

De gik ned af de Hogwarts-agtige trapper og ud på fortovet.

"Sidst var det Gris' skyld," vrængede Frida. "Jeg kan godt lide det her. Du er bare sur, fordi du ikke har fået nye venner."

"Gris er ondskaben selv." Hjalte ignorerede det sidste hun sagde og skulede til den lille prop af en hund, der hvæsede ventede på dem. Han skulle egentlig have passet på Gris, mens Frida fandt den åndssvage hekseserie, han var blevet sendt med hende for at låne. Men hun var sygt langsom, og med Gris i nærheden var det snarere Hjalte og de forbigående, nogen burde passe på.

Gris snappede efter hans bukseben, som forstod han, hvad der blev sagt.

"Vel er han ej!" Frida løftede hunden op i favnen.

De gik over vejen og gennem Kongens Have. En regndråbe landede tungt på toppen af Hjaltes hoved. Endnu en fulgte. Gris bjæffede og rynkede sit flade ansigt endnu mere. Han hadede vand. Egentlig skulle han have været en familiehund – en labrador eller sådan noget. Men Frida ville ikke forlade internettet uden Gris, og siden havde divahunden gjort det klart, at han var hendes.

De fortsatte til gågaden. Duften fra madstederne hang i luften, og varmen fra de rødglødende varmelamper rakte ud efter dem. En butiksrude fyldt med brillestel fangede Hjaltes opmærksomhed. Man kunne godt få hovedpine, hvis man havde brug for briller, sagde mor.

'Ravnens syn – se verdenerne', stod der på skiltet over døren. Det sidste havde nogen tilføjet med sjusket, rød graffiti. I hjørnet af butiksruden var en opstilling med spindelvæv, slidte bøger og en tryllestav rundt om en plakat:

Regndråberne faldt tættere. Frida hev jakkens hætte op. Hjalte lod regnen

MAGISKE DAGE ODENSE BEGYNDER I NÆSTE UGE

TEST DIT MAGISKE SYN
ALLEREDE NU

tromme. Det hjalp på hovedpinen, som om dråberne lindrede en smule for hvert plink mod panden.

Frida pegede på plakaten. "Det dér lyder sjovt. Lad os prøve." Hun tjekkede telefonen. "Far henter os først om 25 minutter."

"Jeg ved ikke helt."

"Kom nu, Hjalte. Du gider aldrig noget længere. Hvordan vil du møde nye mennesker, hvis du ikke gider deltage i noget?"

Nu kopierede hun bare mor. Det var skide unfair. Hun var yngre, og flytningen var nemmere for hende. Han kunne ikke på samme måde bare lige møde nye venner.

"Fint," sagde Hjalte, mest fordi Frida plejede at blive ved, til hun fik sin vilje.

Hun bandt Gris' snor fast om den lille krog uden for butikken. Han knurrede og forsøgte som altid at følge efter hende. Hun raslede med den guldfarvede kæde for enden af hundesnoren, og han faldt til ro. Hjalte kendte ingen andre hunde, der var lige så begejstrede for guld.

De skubbede døren til butikken op, og en klokke kimedede. Her var rækker på rækker af briller, kun opbrudt af spejle. Det hele var viklet ind i samme tykke spindelvæv som i vinduet.

"Der er kø heroppe," lød en pigestemme fra en smal trappe for enden af butikken. To piger stod øverst uden for en lukket dør.

"Tak," sagde Frida og hoppede op ad trappen i få lange skridt og faldt i snak med pigerne. Hjalte fulgte efter.

Der gik ikke længe, før en dreng kom ud derfra.

"Så du noget?" spurgte den ene pige.

"Næh," sagde drengen. Han puttede et eller andet grønt og glinsende i lommen og gik ned ad trappen.

De to piger trådte indenfor.

"Hvad mon det går ud på?" Frida tog sin våde jakke af og tørrede ansigtet i trøjeærmet.

Hjalte trak på skuldrene og nød den kølende fornemmelse af et par regndråber, der løb ned over kinderne.

Efter et par minutter kom pigerne også ud. I det mindste gik det stærkt.

"Så I noget?" spurgte Frida uden at ane, hvad det betød.

"Ingenting." De rystede på hovedet og forsvandt ud af butikken.

Hjalte og Frida trådte ind i rummet. Der var et lille vindue med gardinerne trukket for, et skrivebord og en stol. Her lugtede af den krasse rengøring på skoletoiletet, men det var nok i virkeligheden brillerens.

"Hej, jeg er Erind." En ung kvinde lukkede døren bag dem. Hun slap

den ikke med det samme, men bukkede hovedet og mumlede noget bag sit skulderlange, sorte hår.

"Hvad?" spurgte Hjalte.

Erind svarede ikke, men Hjalte syntes, han hørte et lille, smattet svirp, selv om der ingen lås var på døren.

"I vil altså have tjekket, om I har det magiske syn?" Erind gik over til skrivebordet i hjørnet og rodede i en stor kasse, så indholdet raslede.

"Jeg vil også gerne have tjekket mit rigtige syn. Jeg har ret tit hovedpine," forklarede Hjalte.

Erind rettede sig op med et ryk og mødte Hjaltes blik med ravbrune, næsten gyldne øjne. Så listede hun over til vinduet, lettede på gardinet og lurede forsigtigt ud. De fik et glimt af en smal gyde, inden Erind lod stoffet falde på plads. Det virkede til hun troede, nogen holdt øje med dem. Frida og Hjalte udvekslede blikke. Hun forsøgte vel at skabe uhygge.

"Sæt dig i stolen, Hjalte, så starter vi med dig." Erind trak den ud fra skrivebordet og stillede den midt i rummet. Hjalte satte sig. Hun holdt et blankt ark papir op. "Hvad kan du se?" Hendes blik flakkede ivrigt mellem ham og papiret.

"Øh." Hjalte missede med øjnene og lænede sig frem. "Et stykke papir?"

Var det ikke meningen, der skulle være små og store bogstaver på?

Der lød et klonk fra butikken nedenunder, og dørklokken bimlede. Erind stivnede og så længselsfuldt mod vinduet, som havde hun lyst til at stikke af. Så lød en dyb bjæffen.

"Gris!" udbrød Frida og greb i håndtaget, men døren åbnede ikke.

"Hey, hvorfor er den låst?" Hjalte sprang op fra stolen. Hvordan var den låst?

De kunne høre Gris vælte op ad trappen på den anden side af væggen med skridt, der lød alt for tunge for så lille en hund. Hans kløer kradsede mod træet fra den anden side.

Frida rev hårdere i håndtaget.

"Rolig," sagde Erind. "Jeg gør jer ikke noget." Hun åbnede døren og lod Gris trimle ind og op i Fridas favn.

Erind betragtede Gris med store øjne og puffede hurtigt døren i igen. Nu lød det smattede svirp helt sikkert.

Hjalte overvejede, om de skulle kræve at komme ud.

"Tilbage til testen." Erind rodede i kassen på skrivebordet. Det klirrede, og hun trak et skåret, grønt glasstykke på størrelse med en håndflade op og rakte Hjalte det. "Hold det foran dit ene øje, og luk det andet."

Materialet føltes lettere end glas og der, hvor loftslampens lys ramte overfladen, sendte det en regnbue af farver over hans hånd.

Erind blafrede insisterende med papiret. Nogen havde glemt at fortælle hende, det her skulle være sjovt. Hjalte holdt glasset op.

”Wauw! Et blankt stykke papir, der er grønt,” sagde han fladt og ønskede sig tilbage til bibliotekets tegneserieafdeling. Hvis de skyndte sig, kunne han lige nå endnu et kig, og så kunne Frida selv få lov at babysitte Gris imens. ”Jeg har vist ikke brug for at teste mit magiske syn alligevel.”

”Det tror jeg du har, og jeg ved, at Frida har.” Erind fandt et rødt glas. ”Frida, prøv det her.”

Hjalte rynkede panden. Havde nogen af dem sagt Fridas navn?

Frida holdt glasstumpen op, udstødte et halvkvalt råb og lod Gris dumpe ned på gulvet. Hun bakkede og stoppede først, da hun stødte ryggen mod døren. Hendes øjne var blanke. Læberne forsøgte at forme ord, men ingen kom ud.

”Endelig,” udbød Erind og tog sig til brystet.

”Hvad sker der?” Hjalte løsnede Fridas greb om det røde glas og følte sig som en idiot, men holdt det for øjet. Bortset fra det røde filter, der lå over rummet, var intet forandret.

”Giv mig chancen for at vise dig det.” Erind rakte ham smilende en lyseblå glasstump.

Det her var latterligt. ”Kom, Frida, vi går.”

”N-nej,” stammede hun. ”Prøv.”

Han himlede med øjnene, men tog imod glasset og kiggede igennem det. Det gibbede i ham. Papiret i Erinds hånd var stadig tomt. Erind derimod ... Hendes ansigt var det samme, men armene gik i ét med blåsorte ravnevinger, og en tæt fjerpragt dækkede, hvor bukserne sad før.

Hjalte væltede baglæns. Den skarpe glassplint i hans hånd var intet i sammenligning med de spidse kløer på Erinds fugleagtige fødder.

”Jeg er datter af Munin, og jeg har ventet på jer.”

”Munin? Som i Odins ravn?” spurgte Hjalte og så tegneserien for sig: Ravnene, Hugin og Munin, der fra deres plads på Odins skuldre, fortalte om verdenerne – gudernes og menneskenes.

”Netop. Odin har to ravne: Hugin ser fremad, og Munin ser tilbage. Man kan sige, jeg er en slags efterkommer af Odins erindringer.” Erind slog ud med armvingen så pludseligt, at det gav et ryk i dem begge.

Hjalte tog en dyb indånding. Det hele havde at gøre med Magiske Dage og plakaten i vinduet. I det mindste var hovedpinen langt om længe forsvundet.

Gennem det lyseblå glas fik han øje på Gris. Hans sparsonnelige pels var forsvundet og erstattet af glinsende, rødbrune skæl. Han var stadig en lille prop med opstoppersnude, men havde flagermuslignende vinger, to små horn i panden og takker langs ryggen.

Frida bøjede sig mod ham.

"Vent!" Selvfølgelig var det ikke virkeligt, men ... hvad var det så? Han vendte glasstumpen i hænderne. Teknologi, måske?

Erind løftede igen gardinet og kiggede ud. "I må nøjes med den korte forklaring. Vi befinder os på et magisk knudepunkt."

"En snyde-brillebutik?" Hjalte forsøgte at lyde tvær, men kunne høre sin stemme bævre.

"Odense," rettede Erind. "Odense betyder Odins helligsted og er bygget oven på århundreders offerpladser, klostre, trelleborge og andre magiske områder. Det, I står med i hænderne, er ikke glas, men krystaller - og de har hver især valgt jer. Din betyder, du besidder ildens kræfter, Frida. Din, Hjalte, at du råder over vand-elementet." Erind vendte sig mod Hjalte. "Skeptisk? Din hovedpine er aftaget, ikke også? Det sker, når du giver dine magiske tanker frit løb, og det er du i gang med."

"Hvordan vidste du ...?"

"Jeg er vogter af Odins slør, og I er ikke de første menneskelige magikere, jeg har opsporet."

"Odins slør?" Endelig lykkedes det Frida at sige noget.

"For at holde de mørke kræfter adskilt, fik Odin for længe siden sine mægtigste diser og valkyrier til at væve sløret mellem verdenerne. Én gang om året løfter Odin sløret, så menneskelige magikere får adgang til den magiske verden - men samtidig får mørket desværre også adgang til menneskenes. Det sker i løbet af det, vi har maskeret som 'Magiske Dage,' som afholdes hvert efterår, når gudernes storme og regnskyl har vasket verdenerne rene. Da kan alle se mellem verdenerne og ikke kun gennem krystallerne."

Der lød et brag nedenunder.

"Hvad var det?" Hjalte så mod døren gennem krystallen og rynkede på næsen. Hele vejen rundt var døren forsejlet med en klistret masse, der lignede fuglegylp.

"Ved Lokes svedige armhule! I skal drage mod byen øjeblikkeligt," mumlede Erind. Hun talte hurtigt nu. "Dér skal I opnå egenskaber til dagene uden sløret."

"Hvad hvis vi hellere vil hjem?" spurgte Hjalte.

"Hjalte!" udbød Frida.

"Hvis I ikke hjælper med at fordrive mørket, har I snart ikke noget hjem," sagde Erind hårdt. "Troede I, mørket frivilligt forlod vores verden, når sløret faldt på plads igen?" Hun udstødte et hvæs, der lød som et ravneskrig. "Vi har brug for hver eneste magiker til at bekæmpe mørket i først Det Lille Slag og så Det Store. Taber vi, jævner mørket Odense med jorden."

Hvis byen blev jævnet, kunne de måske flytte tilbage og ...

"Hjalte er ligeglad med byen," sagde Frida og krydsede armene over brystet. "Han er ligeglad med alle andre end sig selv."

Hjalte måbede. Byen, måske, men ... Varmen trak frem i hans kinder, og han knyttede hænderne. Frida og mor var altid efter ham. Nu skulle han vise, at han 'deltog'.

Der var også en stemme i ham, der insisterede spurgte, om han var sikker på, det her var noget, Erind fandt på? Hvad, hvis det på en eller anden mærkelig måde passede? Erinds nervøsitet virkede ikke som skuespil. Kunne de virkelig være havnet midt i et eventyr som dem fra tegneserierne?

"Vi hjælper," sagde han. "Indtil videre."

"Det er jeg glad for." Erind åndede tungt ud. Hun knipsede, og et kort over centrum dukkede op, svævende i luften. "Magiske Dage hylder magien, magikerne og, at sløret løftes, men det er også hårdt arbejde. Der er utallige færdigheder, I skal lære, og vi kan ikke nå at gennemgå dem alle."

I takt med, at Erind markerede forskellige steder på kortet med sine klolig-nende, krumme fingre, dukkede forklarende mærkater op: Mestring af tryllestave, besværgelser, urtelære, eliksirer, dragetæmning, lektioner på Nordheims Trolddomsakademi ...

"Det ligger alt sammen bag sløret, så indtil det løftes, må I bruge krystalsplinterne. Og husk at veksle jeres menneskepenge til Odinarer."

Hjalte var ikke sikker på, hvad det betød, men nåede ikke at spørge, for Erinds hånd bævrede over bymidten, og hendes blik blev ved at flakke mod døren. Noget bevægede sig op ad trappen derude. Der var ingen fodtrin, snarere en glidende lyd, som om noget slibrigt nærmede sig langsomt og benløst.

Hjaltes puls hamrede i ørerne. Han så sig febrilsk om efter et våben af en art. Han anede ikke, hvad der var derude, men hvis Erind frygtede det, ville han være forberedt. Desværre var rummet bart. Gris knurrede.

"Vi skal altså mødes med far," sagde Frida skingert. Alvoren var åbenbart også gået op for hende.

"Ikke nu. Kom ud herfra." Erind pegede mod vinduet. "Vi er fire magiske væsner samlet på meget lidt plads, og det kan mørket fornemme."

"Men har den mørke magi ikke først adgang til vores verden, når sløret

bliver løftet? Der er jo flere dage til!” Frida tog Gris i favnen. Han så lige så utilfreds ud, som da han var hund. I det mindste havde han hverken tændt ild eller plantet de højliggende tandrækker i nogen.

”Sløret dækker hele verden og kan ikke løftes alle steder nøjagtig samtidig. Det er begyndt på udvalgte steder, deriblandt Odense, som Odin er særligt knyttet til.” Erind gik hen til vinduet og slog det op. ”Ud. Nu.”

Frida kravlede ud.

”Hvad er efter os?” Hjalte fulgte efter ud på en slags forlænget vindueskarm, der løb langs bygningen.

”Mørket selv. Nogle gange tager det ansigt og bliver til Grimmir den Grusomme. Andre gange har det ikke noget ansigt. Skynd jer. Hvad end, der er på vej, holder jeg det stangen.”

Noget bragede mod døren, så træet splintrede. Erind smækkede vinduet bag dem.

Frida klemte sig ind mod muren. ”Er det her stadig en del af legen?”

”Jeg ... jeg tror aldrig, det var en leg.”

I det mindste var der kun nogle få hundrede meter til stederne, Erind havde bedt dem finde. Men hvis der var mørk magi i hælene på dem hele vejen ...

Hjalte fik øje på noget, der vist skulle forestille en brandtrappe, men som bare var bittesmå, vakkelvorne trin. Karmen, som man lige kunne balancere på, hvis man vendte foden på langs, gik hele vejen derhen. ”Den vej, Frida. Men slip Gris.”

”Nej!”

”Du falder bare, og han klatrer sikkert bedre end os begge tilsammen.”

”Nej.” Hun knugede Gris endnu hårdere.

”Giv ham til mig,” sukkede Hjalte.

Noget dunkede hårdt mod vinduet bag dem. Hjalte fik et glimt af noget mørkt og klistret. Det satte et slimet aftryk på ruden. Så var det væk.

Frida skævede mod brostenene langt nede og rakte ham Gris i den ene hånd, mens hun klamrede sig til bygningen med den anden. Hjalte kunne fornemme de varme skæl, selv om det var hunden han så, ikke dragen indenunder. Han satte den op på skulderen, og den kravlede om i nakken, hvor den greb fat i hans trøje med tænder og kløer og åndede ham varmt i baghovedet.

Hjalte tog et vaklende skridt frem. Og endnu et. Han skulle tvinge sig til at løfte fødderne. Hver gang følte den tomme luft under skosålen, som om han allerede faldt.

De nåede trinene, og i det samme splintrede vinduet bag dem. En tyk hale eller fangearm eller noget helt tredje rakte ud og vendte sig mod dem, som

kunne den se. Erind kastede sig ud ved siden af.

”Hirta,” brølede hun mod dem, og et eller andet vævede sig om dem som blide tråde. Bare det var et skjold af en slags og ikke mere fuglegylp. Så greb fangearmen Erind og hev hende indenfor.

Hjaltes mave trak sig sammen, og han havde lyst til at skribe. Den mørke magi havde taget Erind! Skulle de vende om? Nej, Erind havde givet dem en opgave.

De hastede ned, og Gris hoppede som det første over på Frida.

”Sæt ham ned, så folk ikke tror, du har en hund i nakken,” sagde Hjalte. Gris fnøs, så grå damp og askeflager stod om munden på ham. Hjalte snublede bagud og holdt hænderne i vejret. ”Eller, du ved. Folk kan passe sig selv.”

De listede hen til torvet uden for gyden, som myldrede med mennesker.

Hjalte kiggede gennem krystallen. ”Wow.”

Han havde ikke ord for skikkelserne, der slentrede forbi: Høje som lave, skælledede, pelsede og med synlige knogler, mystisk formede næser og ører og horn i alle størrelser. Der var også dukket en masse boder og telte op, der ikke havde været der før.

”Bed Gris om at lede os,” sagde Hjalte. ”Han kender både menneskenes verden og den magiske.”

For en gangs skyld gjorde Frida, som han sagde. Gris skvattede ned på brostenene, vaklede på de korte, tykke ben, inde han fandt balancen, og fortsatte ud på torvet. Hjalte knyttede næverne og forsøgte at stole på bæstet, der mere end én gang havde tisset i tøjbunken på hans værelse.

Gris førte dem ud på en mennesketom gade, og de fulgte den i tavshed. Selv om det lige havde regnet, var luften stadig underligt trykkende, og Hjalte blev ved med at se sig over skulderen.

Gris stoppede foran en rød bygning, og de sneg sig til et hurtigt kig gennem krystalsplinterne. Bygningen lignede sig selv, men nu var de gamle mursten og takkede udsmykninger viklet ind i store, gulnede bannere med tilbud om besværgelser, tryllestave og eliksirer.

I det samme blev gaden badet i mørke, og det var som om, noget tungt og dystert sivede ind gennem huden. Hjalte sank en klump. Mørkemagien var fulgt efter.

De spænedes mod bygningens indgang, men blev slynget tilbage, som var de hovedkulds løbet ind i en usynlig mur.

”Av!” hylede de og landede på hænder og knæ, mens skyggerne fortættes endnu mere.

En mand, som tilsyneladende var kommet ud af det blå, lænede sig frem.

Han smilede koldt. "Er I okay?"

"Vi snublede bare." Hjalte kom på benene, vendte sig mod den usynlige barriere og mærkede efter. Den var der endnu.

Da han drejede omkring, stod manden helt tæt på. Hjalte sprang tilbage med et gisp, men hamrede igen mod barrieren. Havde manden noget med den at gøre? Erind ville vel ikke sende dem direkte ind i en magisk afspærring.

Skygger trak hastigt frem under mandens øjne, og ansigtstrækkene blev skarpe, som om kødet forsvandt under huden. Gennem krystallen så Hjalte, hvordan knogler og kranier raslede fra hans brystkasse, kædet sammen som en rustning. Det kunne kun være Grimmir den Grusomme.

Hjalte krabbede til siden, men Grimmir hev en slank tryllestav frem fra kappen.

"Rifa nidur," hvæsedes han og bevægede staven i en lille cirkel foran Hjalte.

Gris hoppede op ad Grimmir, så skæret, der strømmede ud af staven, ramte bygningen i stedet. Murværket slog sprækker, og puds dryssede mod jorden. Frida rev Hjalte med sig.

Gris hvæsedes bag dem og buldren, som fra en flammekaster, bredte sig sammen med en brændt lugt.

"Herind," lød en stemme fra en smal gang mellem to huse.

En pige og en dreng stod presset op mod husmurene.

"Groah," lød det, som om pigen hviskede, og Hjalte kunne sværge på, at klatreplanten bag ham kravlede hen og skjulte indgangen. Men måske var det bare den mystiske vind, der susede herinde. Det så ud som om, den holdt skyggerne ude.

"Hvorfor render I bare rundt?," hvæsedes pigen og rynkede på næsen over deres helt almindelige tøj. "I har ikke fået jeres tryllestave endnu, har I? Svar hurtigere," fortsatte hun uden pause. Hjalte skyndte sig at ryste på hovedet. Hun sukkede. "Ved fælles kræfter kan I godt få en forsvarsbesværgelse til at fungere uden stave. Sig efter mig: Hirta."

"Hirta," sagde Hjalte og Frida i munden på hinanden og blev mindet om Erind. Hvis Grimmir var her, hvad var der så sket med hende?

"Tænk samtidig stærkt på jeres element," kommanderede pigen, som om de ikke lige havde mødt hinanden.

Drengen, der stod og mumlede, hvad der måtte være besværgelser, holdt inde. Vinden lagde sig straks, og skyggerne kravlede nærmere. "Jeg er Lucas, og det er Anne," sagde han hurtigt. "Grimmir er ham, der vil starte Det Store Slag, og vi er langt fra stærke nok til at bekæmpe ham alene. Akademiet ligger lige om hjørnet, så der forsøger vi at nå hen."

"Lucas! Nye elever kan ikke blive dine venner, hvis du får dem slået ihjel med ligegyldig snak. Kom så." Anne kastede sig ud fra gyden tæt forfulgt af de andre.

Skyggerne stormede sammen om dem, og dér stod Grimmir. De kunne tydeligt høre hans hjerteslag, og lungernes raspende hvislen, som om der ikke var nok kød på kroppen til at dæmpe lydene.

"Nu!" råbte Lucas, pegede sin tryllestav mod brystet og svingede den mod Grimmir. "Hirta!"

Hjalte efterlignede bevægelsen med hånden og slyngede besværgelsen afsted. Den rejste sig som en ånd gennem luften og skubbede mørket en smule tilbage.

"Bliv ved," råbte Anne.

De fortsatte med at messe ordet, imens de løb forbi Grimmir mod Akademiet. Men mørket trak sig ikke yderligere. Tværtimod følte det, som om det blev tættere.

"Fart på," skreg Lucas og kastede en besværgelse bagud, der fik vinden til at storme.

De rundede hjørnet, hvor rådhuset tårnede sig op, og passerede den store skulptur af den liggende kvinde midt på pladsen. Oceania. Hjalte hostede. Mørket var trukket ned i hans lunger. Han gispede efter vejret og greb fat i skulpturen for at holde sig på benene. Frida lå allerede og vred sig på brostenene.

Grimmir løftede tryllestaven mod hende. "Frjosa!"

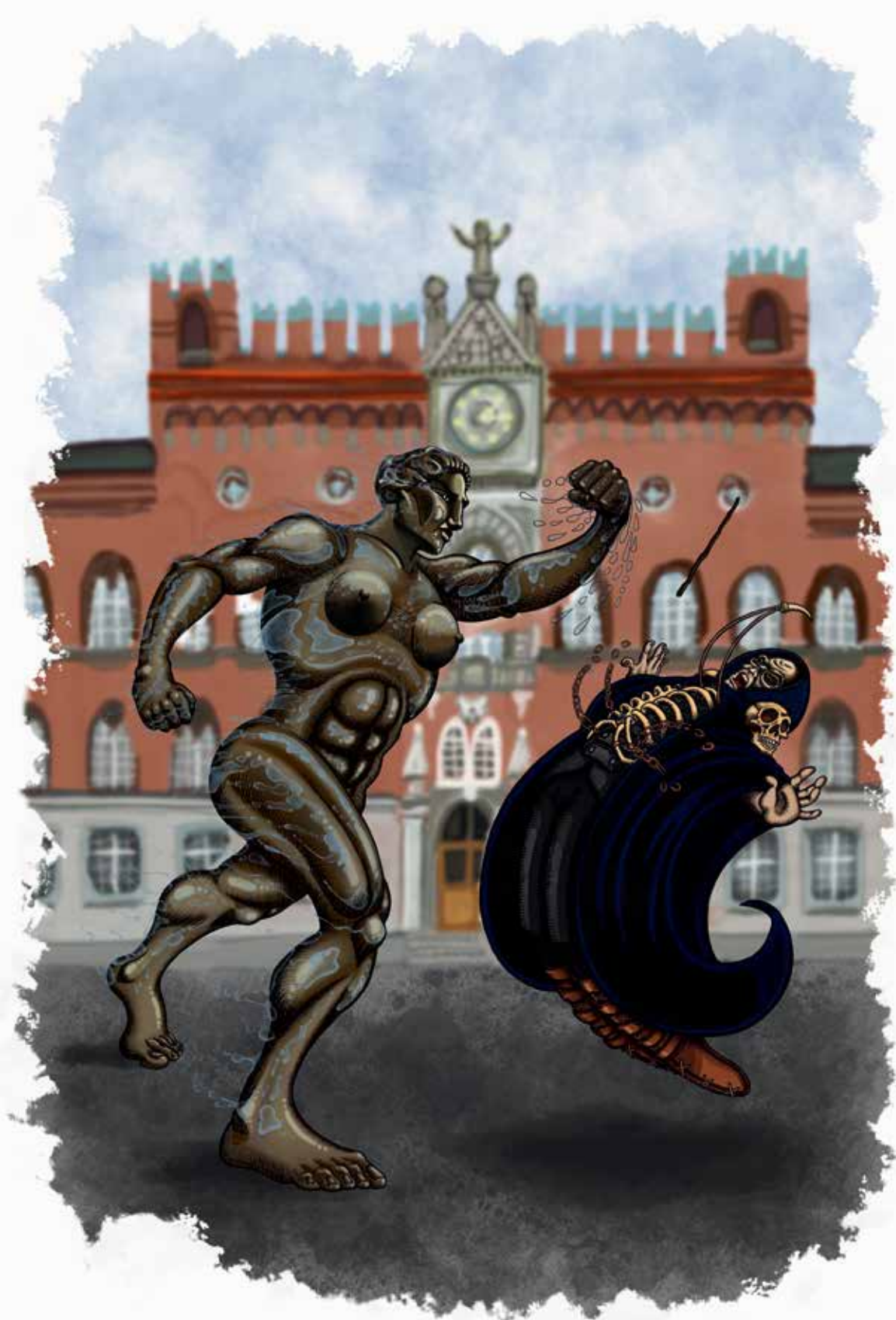
Hun stivnede på stedet. Kun hendes øjne flakkede rundt, men Grimmir sænkede ikke staven. Han åbnede munden, klar til endnu et angreb.

Det følte som om, alt i Hjalte også stivnede. Ikke Frida! Det var bedøvende ligegyldigt, hvilken by der var hjem, det ville aldrig blive rigtigt 'hjem' uden hende.

Metallet under fingrene kickstartede på en eller anden måde hans tanker igen. Oceania. Da far tvang dem til at lege turister den første uge, havde de lært, at hun var havets gudinde. Vandelementet. Hjaltes element. Han løftede anstrengt krystalsplinten mod Oceania og så vand strømme fra hende og ud over de nærmeste fliser. Han lagde hånden på hendes arm.

"Hjælp os." Hans stemme knækkede. Mørkekræfterne tyknede som tjære i lungerne. "Hjælp os ind på Akademiet," peb han.

Der lød en overdøvende knirken. Skulpturen dirrede. Den ... rejste sig! Oceania tog et par skridt og bankede jernnæven mod Grimmir. Han faldt. Mørket smuldrede og lød som kilovis af sand, der landede på pladsen.

Den friske, friske luft fyldte lungerne, og Frida kom på benene.

"Løb," lød en stemme i Hjaltes hoved. Gudinden nikkede til dem.

Frida og Hjalte greb hinandens hænder og spurtede mod Akademiets hoveddør.

"Gris," råbte han og sikrede sig, at det lille, grimme bæst var med. Anne og Lucas var også på vej.

De nåede døren, som slog op for dem. Ud styrtede en mand iført en alfeagtig hue med guldkvast. Han rettede sin tryllestav mod Grimmir, som Oceania holdt i et stramt greb.

"Frjosa," råbte han, men Grimmir blev til en mørk tåge, der forsvandt, inden besværgelsens lysskær nåede at lamme ham. Manden bed tænderne sammen under sit viltre vikingeskæg og knugede tryllestaven. "Godt kæmpet, unger."

De trådte ind i den højloftede aula, hvor fire tungtudseende stentavler hang på væggen. De lignede våbenskjolde. Ildens orange skjold var ledsaget af drager, vandets blå af bugtende søslanger, jordens grønne af stejlede enhjørninger og luftens sølvgrå af griffer.

"Velkommen." Han slog armene ud. "Mit navn er Orvar Fafnerbane, og jeg er rektor her på Nordheims Trolddomsakademi."

Døren gik op igen. Hjalte snurrede rundt og forventede næsten at se Grimmir kaste sig over dem. I stedet var det skulderlangt, blåsort hår og ravnevinger, der fangede hans blik.

"Erind," udbrød Hjalte og sprang frem af lettelse. Så vidste han pludselig ikke, hvor han skulle gøre af sig selv og klappede hende akavet på skulderen. De kendte jo knapt hinanden. "Øh, godt at se dig."

"Du er okay," hviskede Frida med dirrende stemme.

"Jeg er Erind, datter af Munin og personifikationen af erindringen. Jeg dør ikke, så længe nogen husker den gode magi. Og nu vi taler om god magi, tror jeg, Orvar vil spørge jer om noget."

Orvar nikkede. "Hele byen er en læreplads for unge magikere, og I kan starte nøjagtigt, hvor I ønsker. Men jeg har tilfældigvis to ledige pladser her på Akademiet, hvis I har lyst til at blive?"

"Jeg tror, det virkelige spørgsmål er, om I har lyst til at starte - noget som helst sted?" Erind så sigende på Hjalte, der ikke havde skjult sin skepsis i brillebutikken.

Han så sig omkring. Tænk at befinde sig på det sted, hvor magien samledes. Hvor der fandtes væsner som Erind, guder som Odin og Oceania, og magi, der kunne drive mørke og ondskab bort. Spændingen kriblede i ham, og hans blik landede på Anne og Lucas, der kiggede nysgerrigt tilbage. Måske havde han

endda mødt nogle, der kunne blive nye venner?

For første gang svarede Hjalte både hurtigere og mere stædigt end Frida:
"Ikke engang mørket selv kunne stoppe os. Jeg er klar!"

*En fortælling om de nordiske
guders magi i Odense.
Om at finde sin egen magi,
sit mod i kampen mod det
onde, og om starten på noget
fantastisk for pigen Frida,
drengen Hjalte, hunden Gris
og måske dig?*

